

Sygn. akt IV KO 75/17

POSTANOWIENIE

Dnia 21 września 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Gradzik

w sprawie **E.M.**

skazanej z art. 148 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 21 września 2017 r.,

wniosku skaranej o wznowienie postępowania zakończonych prawomocnym

wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 18 lutego 2010r., sygn. akt II AKa (...),

utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w T.

z dnia 30 czerwca 2009 r., sygn. II K (...)

p o s t a n o w i ł

**na podstawie art. 545 § 3 k.p.k. odmówić przyjęcia wniosku
wobec jego oczywistej bezzasadności.**

UZASADNIENIE

Wskazany wyżej wyrok E.M. została prawomocnie skazana na podstawie art. 148 § 1 k.k., za zbrodnię zabójstwa M.O., na karę dożywotniego pozbawienia wolności.

Po uprawomocnieniu się wyroku skazana składała wielokrotnie wnioski o wznowienie postępowania, zgłaszając każdorazowo gotowość przedstawienia innych wyjaśnień niż te, które złożyła w toku procesu, a na których Sąd orzekający oparł ustalenia faktyczne stanowiące podstawę rozstrzygnięcia w przedmiocie winy. Wszystkie kolejne wnioski spotkały się, z mocy art. 545 § 3 k.p.k., z odmową przyjęcia przez Sąd Najwyższy z powodu ich oczywistej bezzasadności

(postanowienia w sprawach IV KO 23/15, IV KO 90/15, IV KO 20/16, IV KO 40/16, IV KO 8/17, IV KO 36/17).

We wniosku z dnia 10 lipca 2017 r., będącym przedmiotem niniejszego postanowienia, skazana zawarła treści te same, które zamieszczała w poprzednich wnioskach. Sprowadzają się one do tego, że okoliczności faktyczne związane z zabójstwem M.O. były inne od przyjętych przez Sądy pierwszej i drugiej instancji. Skazana nie zaprzecza, że przyznała się do popełnienia zabójstwa, ale twierdzi, że w czasie przesłuchań była w złym stanie psychicznym, a rzeczywistym sprawcą czynu była inna osoba. Jej udział miał polegać tylko na zacieraniu śladów zabójstwa przez wywiezienie zwłok ofiary z mieszkania, w którym doszło do popełnienia czynu.

Nie ma podstaw ku temu, by kolejny wniosek skazanej ocenić inaczej, niż wszystkie poprzednie. Zgodnie z art. 540 § 1 pkt 2 lit. a k.p.k. postępowanie sądowe zakończone prawomocnym orzeczeniem wznawia się, jeżeli po wydaniu orzeczenia ujawnią się nowe fakty lub dowody wskazujące na to, że skazany nie popełnił czynu albo czyn jego nie stanowił przestępstwa lub nie podlegał karze. Treści zamieszczone w piśmie E.M. z 10 lipca 2017 r. nie stanowią nowego dowodu w sprawie. Dowód z jej wyjaśnień, przedstawianych w różnych wersjach, był przecież przeprowadzony na rozprawie sądowej i wnikliwie analizowany w kontekście całokształtu dowodów. Jego ocena była kontrolowana przez Sąd drugiej instancji. Należy więc stwierdzić, że zgłoszenie przez skazaną gotowości kontynuowania wyjaśnień przez ponowne przedstawianie tych samych okoliczności, które w procesie uznano za niezgodne z prawdą, bądź uzupełnianie relacji, po prawomocnym rozstrzygnięciu sprawy, o inne jeszcze okoliczności, nie wskazuje na nowy dowód w rozumieniu przytoczonego przepisu. Tak sformułowany wniosek o wznowienie postępowania jawi się więc jako oczywiście bezzasadny. Jeśli nie pochodzi on od obrońcy skazanego, to zgodnie z art. 545 § 3 k.p.k. podlega odmowie przyjęcia.